

Het Christuskind van Joost

J. M. H. SPIES-PIETERSE

„Wat brengen jullie 'n kou mee!” zegt Moeder.

Natte sneeuw! Joost en Hans komen de kamer binnen. Hans is vaak bij Joost thuis. Hij heeft geen moeder meer, en zijn vader moet soms de middag en avond naar de fabriek. Dan zoekt Hans zijn troost maar bij Joost.

„Ik zal chocola voor jullie maken,” zegt Moeder.

Als zij terugkomt uit de keuken, dampt de bruine chocola in de witte bekers. Lekker!

„Wat gaan we nou 's doen?” Joost kijkt naar de koude nattigheid buiten.

„Halén jullie de kerst-kist maar eens van de zolder,” zegt Moeder.

„Hè ja! Kom, Hans.” En Joost is al half de kamer uit.

„Voorzichtig, hoor!” waarschuwt Moeder.

Joost weet de kist best te staan. Samen tillen ze hem van de plank. Ze gaan er op hun hurken bij zitten. Nu kiert het deksel open. Een laag houtwol, en dan komen de dozen met al het moois voor de kerstboom.

Maar daar heeft Joost geen oog voor. Hij zet alles uit de kist; steeds dieper graaft hij. Ja hoor! Daar heeft hij de doos!

„Dit is de stal,” zegt hij trots.

Ze buigen zich er allebei overheen. Wat is dat mooi! Het glanst van rood en geel en paars en groen!

„Dat heeft m'n moeder gemaakt, en m'n vader heeft 't gebakken,” zegt Joost.
„Ja, ga nou,” grinnikt Hans.
„Nou, 't is echt waar!” Joost raakt in vuur. „'t Is van klei, en dan bak je 't in de oven.”
„Ja, net als een taart zeker,” zegt Hans, en pakt een glanzend beeldje. „Dat koop je alleen maar in de winkel, hoor!”
„Nou, geef dan maar hier, als je 't toch niet gelooft!” En Joost grijpt naar het beeldje van de schaapherder.
„Dat kàn je moeder niet eens maken, opschepper!” roept Hans, en pakt een ander stuk uit de doos. Nu wordt Joost echt boos.
„Je bent zèlf een opschepper!” roept hij. „Dat heeft Moeder zelf gezegd, toen met die auto. Die wàs niet eens van je vader; hij had 'm alleen maar een dag gehuurd! En jij zegt: ‚Mijn vader heeft lekker een auto!’ Moeder moest er om lachen!”
Wat wordt die Hans daar ineens kwaad om!
„Jouw moeder is een gemenerd!” roept hij. Hij gooit het popje in de doos en springt overeind.
„Nou heb je 't gebroken!” schreeuwt Joost woedend. Hij springt op Hans af. „'t Is helemaal in tweeën, en 't is van Moeder!” Hij stompt woest naar Hans.
Hans stompt hard terug. Maar hij krijgt een lelijke por tegen zijn maag. „Gluiperd!” schreeuwt hij half huilend: „ik ga tòch wel naar huis!” Hij holt de trap af. „En je moeder is een gemeen, vals mens!” De voordeur knalt dicht.

Een gemeen, vals mens!

Joost staat boven aan de trap stil. Dàt heeft Hans gezegd van Moeder, die altijd zo lief voor Hans is! Hij pakt het popje uit de doos. 't Is het Christuskindje. Zou 't nog gelijmd kunnen worden?

„Joost!” roept Moeder. „Wat doen jullie toch?”

Joost schrikt. „Ja, ik kom!” Hij gaat naar beneden.

„Wat is er?” vraagt Moeder. „En waar is Hans?”

„Weg,” zegt Joost kwaad. „En ik wil nooit meer met hem spelen. Hij heeft 't Kindje Jezus kapot gemaakt.”

„Ach, wat jammer,” zegt Moeder. „Breng 't eens hier.”

Joost haalt de doos. Zou zij 't niet gehoord hebben, wat Hans riep? Dat is dan maar goed ook! Joost knijpt zijn handen tot vuisten.

„'t Valt wel mee,” zegt Moeder, als ze 't Kindje bekeken heeft. „We kunnen 't wel lijmen.” Ze kijkt ineens naar Joost. „Zou jij niet een nieuw Christuskindje kunnen maken?”

„Ik?” Joost schrikt ervan. „Dat kan ik toch niet?”

Daar wordt de sleutel in 't slot gestoken. Vader komt thuis.

„Zo,” zegt hij, als hij de doos ziet. „Kunnen jullie niet meer wachten met Kerstfeest vieren?”

„Ze hebben 't Kindje gebroken,” zegt Moeder, als zij Vader een zoen heeft gegeven.

„Hans deed 't,” roept Joost kwaad.

„En nou vind ik dat Joost maar een nieuw Kindje moet maken,” zegt Moeder.

„Dàt is een goed idee!” Vader pakt Joost bij z'n kuif. „Dat kan jij best,” zegt hij. „Ik zal morgen een klomp klei meebrengen.”

Hij drinkt zijn kopje thee. „Dat doet een mens goed!” zegt hij, en grijpt naar de krant.

„Wat zie jij rood, jongen. Heb je gevochten?”

„Ik speel nooit meer met Hans!” zegt Joost kwaad.
„Zo, zo!” zegt Vader, en duikt in de krant. Hij denkt zeker: „Dat heb je wel eens vaker gezegd. Dat komt wel weer in orde.”
Maar Joost weet heel zeker: dat komt niet meer in orde.

Joost doet z'n best! Uit school loopt hij meteen naar huis, en valt op de klei aan. En eindelijk, na een paar dagen: daar is het kindje! Hij laat het trots aan Vader zien. Vader bekijkt het van alle kanten.

„Wat zeg je ervan, Moeder?” zegt hij dan vrolijk. Moeder kijkt hem blij aan. „Zit er geen lucht in?” vraagt ze dan.

„Ik geloof van niet,” zegt Joost.

„Ik zal 't morgen meenemen,” beslist Vader. „Dan komen we 't meteen te weten.” Hij slaat Joost op de schouder. „Nou maar weer voetballen met Hans! Dat zou er bij inschieten!”

„Ik speel niet meer met Hans,” zegt Joost kort.

„Nou, nou,” zegt Vader. „Dat duurt lang, deze keer!” Dan gaat hij een brief zitten lezen. Joost zit dagen in spanning. Zal 't lukken? Eerst moet de klei droog zijn, en dan gaat het popje in de oven. Als 't mislukt, zal Moeder het oude Christuskind lijmen. Maar 't mislukt niet!

Een paar dagen voor Kerstmis komt Vader thuis met een bult in zijn zak.

„Nou, Joost?” zegt hij vrolijk, „wat zou hier in zitten?”

Moeder komt er ook bij staan. Daar gaat het doosje open . . . „Oh” . . . zegt Joost. Hij kan zijn ogen niet geloven. Is dát het kleipopje, dat hij gemaakt heeft? Het glanst in 't lamplicht. De donkere oogjes schitteren. Het rode mondje lacht.

Heel voorzichtig neemt Joost 't in zijn handen.

„Hebt ú 't geglazuurd, Vader?”

„Ja,” zegt Vader. „Is 't zo goed?”

„Nou!” roept Joost. „Gaan we nou de stal klaarmaken?”

„Na 't eten,” zegt Moeder.

Als zij in de keuken bezig is, haalt Joost de grote doos alvast van de zolder. Vader pakt het kapotte popje er uit.

„Nou kun je Hans toch wel vergeven, dat hij 't stuk gemaakt heeft, dunkt me,” zegt hij.

„Dat wàs 't niet,” Joost kijkt stug naar het Kindje.

„Wat was 't dan?” vraagt Vader.

„Niks,” broemt Joost.

„Zo,” zegt Vader. „Vertel me dat niks dan maar eens. Ik wil 't nu wel eens weten.”

Joost hoort de pannen rammelen in de keuken. Moeder zal nu niets horen.

„Hans zegt, dat Moeder een gemeen, vals mens is,” zegt hij.

„Pfuuuut!” Vader fluit tussen z'n tanden. „Hoe komt-ie dáár nou bij?” Hij kijkt Joost eens aan. „Nou snap ik, waarom jij Moeder maar steeds niet wou zeggen, wat er was,” zegt hij dan.

„Joost,” zegt Moeder 's avonds, „ik vind dat we Hans met Kerstmis maar hier moesten vragen.”

„Ik wil 'm er niet bij hebben,” zegt Joost.

„Ik liep net een eindje met zijn vader op; die moet eerste Kerstdag werken,” zegt Vader.

„Da's niet leuk voor Hans, alleen thuis met de Kerst.”

Er wordt niet meer over gepraat, Ze bouwen de stal en leggen het Kindje in de kribbe. Het lacht, en strekt de armpjes uit.

„Morgen kopen we de kerstboom,” zegt Moeder.

„Wat zal 't mooi zijn, als de kaarsjes branden,” denkt Joost.

Hij ligt in bed nog een poosje aan Hans te denken. Die zit alleen, met Kerstfeest. Nou, wat geeft dat? Hans is zijn vriend niet meer. Laat-ie maar naar een ander gaan! Zo valt Joost in slaap. Hij droomt van een grote kerstboom, met wel duizend lichtjes. En daar onder staat de stal. Heel groot. Maria buigt zich over de kribbe, waar het Kindje in ligt. Het Christuskind van Joost. De herders staan er eerbiedig bij. En terwijl Joost naar ze kijkt, is 't net, of één herder wenkt: Kom, Joost!

Langzaam komt Joost dichterbij. En 't lijkt, of de herders nu óók lopen. De voorste komt bij de kribbe. Hij knielt, en zegt eerbiedig: „Dag Heer Jezus.” Het Kindje lacht en strekt zijn armpjes uit.

Nu knielen ook de andere herders. En dan is Joost bij de stal gekomen. Aarzelend zegt hij: „Dag Heer Jezus.” En dan schrikt hij! Want het Kindje kijkt hem aan met zijn schitteroogjes, en het zegt: „Waar is Hans?”

„Hans is er niet,” zegt Joost verlegen.

En dan schrikt hij nog erger. Want het Kindje begint te huilen! De rode lipjes beven; de oogjes staan vol tranen. Bang kijkt Joost naar Maria, die het Kindje in haar armen neemt en heen en weer wiegt.

„Ga Hans maar gauw halen,” zegt Maria, „anders blijft de Heer Jezus verdrietig.”

Joost loopt hard weg; hij zoekt en zoekt, maar Hans is nergens te vinden. Van narigheid wordt hij wakker.

't Is al een beetje licht. Moeder is al op, hij hoort haar water opzetten. Joost wipt uit bed.

„Ik heb zo naar gedroomd, Moeder,” zegt hij. En onder 't aankleden vertelt hij alles. „Ik heb alles van Vader gehoord,” zegt Moeder. „En ik denk, dat Hans er al meteen spijt van had, toen hij 't gezegd had. Als we kwaad zijn, zeggen we zo vaak lelijke dingen, die we helemaal niet menen.”

„Nou, 't was gelukkig maar een droom,” zegt Joost.

„Nee, dat denk ik deze keer nou eens niet,” zegt Moeder ernstig. „Ik denk, dat je Christuskind vannacht hetzelfde gezegd heeft, wat Jezus óók zou zeggen, Joost. Denk er maar eens over, vandaag.”

Als Joost met Vader en Moeder 's avonds stil naar de versierde kerstboom zit te kijken, moet hij over Moeders woorden nadenken. Ja, het is zo. Hans heeft heel lelijke dingen van Moeder gezegd. Maar daar meende hij niets van. Dat begrijpt Joost opeens ook. Hans heeft het bijna nooit prettig en gezellig thuis, nu zijn moeder er niet meer is. Zijn vader heeft het erg druk met zijn werk en is vaak nog niet eens thuis als Hans naar bed gaat. En Moeder heeft natuurlijk dadelijk begrepen, dat Hans verdrietig was en alleen daarom al dat lelijks heeft gezegd. Moeder heeft groot gelijk!

„Als het Kindje met Kerstfeest ligt te vragen: „Waar is Hans?” dan is mijn Kerstfeest bedorven, en dat is dan mijn eigen schuld,” denkt Joost.

De volgende morgen ziet Joost Hans op straat.

Eerst wil hij doorlopen, maar dan denkt hij aan de stal.

„Hé, Hans!”

Hans staat stil, en kijkt. Joost loopt naar hem toe. Hij heeft een rood hoofd. 't Is ook zo gek!

„Moeder vraagt, of je morgen bij òns komt,” zegt hij, zonder Hans aan te kijken. Maar 't blijft zó stil, dat hij wel kijken móét!

Dan barst Hans ineens uit: „Dàt is jofel van d'r!”

Hij staat even heel stil; dan holt hij hard weg.

„Hé, wat ga je doen?” roept Joost.

„Bloemen voor d'r kopen!” schreeuwt Hans, zonder om te kijken.

Onder de kerstboom ligt het Kindje in de kribbe. Het rode mondje lacht.

Het kleine geitje en de ster

CLAIRE JALLOIS

Met zijn wangen nog nat van de tranen was de kleine Ange die avond eindelijk in slaap gevallen.

En toch was het Kerstavond!

Maar juist op deze Kerstavond was zijn liefste vriendinnetje weggelopen en hij voelde zich nu erg eenzaam en bedroefd.

Zijn liefste vriendinnetje was een wit geitje, dat hij had gekregen toen het nog heel jong was. Hij had haar meegenomen naar zijn berghutje en van die tijd af waren ze altijd bij elkaar gebleven.

Hij had geen ouders meer, en omdat niemand eigenlijk wist hoe hij heette hadden de mensen uit het dorp hem „Ange” genoemd; dat is de Franse naam voor een engeltje en daar leek hij precies op. Hij had goudblond haar en een heleboel krullen en grote blauwe ogen die dikwijls naar de hemel keken.

De hele dag was Ange in de bergen, waar hij op de schapen en de geiten van de be-